

Itt van mindjárt a nagymultú 168 Óra és a Gondolat-Jel című műsorok esete. Higgyék el, adásaik kezdete óta sok-sok kazettán őrzöm munkásságukat. Ez dicsérje egyrészt a szerkesztőket, másrészt engem, aki gyér jövedelmem jelentős részét magnóka-zetták vásárlására költöttem. Ezért nagy megkönynyebbüléssel vettem kézbe a műsorokat nyomtatásban megjelentető hetilapot. Minden száma megvan. Az is, melyben két oldalon szemlélhetjük a temérdek Pulitzer-díjas munkatársat, akik a nagy hirtelen di-vaiba jött egyenliberalizmus köménymagját képezendik, amint ezt Sándor György barátom mondaná. De megvannak a valóban nagy teljesítményeket mutató opuszok is. Sajnos, az urak (és hölgyek) nem voltak mindig olyan bátrak, mint ahogyan mostanság lehet kockázatmentesen átzuhanni egy légnika szobán, pedig valóban szeretetre méltónak látszottak. Egyesek ma is, bár a pártosodás pírja színesíti orcájukat, ami nem volna baj, ha nem tagadnák le lázas vonalzatukat. Szeretetre méltóak voltak az én esetemben is, akinek 1985-ben végre kiadta a Magvető Mimi ciklon című könyvét, és ebből az alkalomból Rózsa T. Endre leg-alább másfél órás beszélgetést vett szalagra, hogy majd megvágandó a nagy anyagot, leadja a Gondolat-Jelben. Le is adta, bár töprengtek rajta vagy három hónapot, ami idő végül is indokoltá tette, hogy mindössze 3-4 percet találták közlésre méltónak. De megkegyelmezték például annak a résznek, melyben a kedves riporternak kellett bizonygatnom, hogy nem olyan öltözékben voltam az 1970-es, Ladik Katival közösen tartott, hírhedt előadásunkon, mint amire ő emlékezik. Ezenkívül alig hagytak meg valamit fejtegetéseimből, pedig mondtam ám én ezt-azt bőven. Például észlelték. Számomra legérdekesebb a műsorvezető azon ötlete volt, amikor önnön magától kérdezte meg, hogy mitől is voltak olyan legendások azok a hatvanas-hetve-

BALASKÓ JENŐ: EGY MAGYAR VIZSLA VADÁSZATAIBÓL

Primőr

nes évek, és így válaszolt: azért, mert az ötvenes évek után következtek. Érthető, ugye? Hát persze.

Tehát nagy érvágás lesz számomra, ha újból vásárolgatnom kell a kazettákat, vagyis: ha el akarok melyedni a 168 Óra remekléseiben. Biz'isten szolidáris lennék velük is, ha ők is szolidárisak lettek volna — mondjuk így — a Kelet-Pulitzer díjakkal nem jutalmazott kollégák iránt, akiket ugyancsak nagy elvakultsággal rugdostak ki annak idején a médiák-ból. Mindezeket alul és felül a műsoridőket magas-feszültségű politikai akadémiákkal világították tele. Sajnos, uraim, maguk is csak az önmaga baján keseregnek, és megint nekem jutott az a nagy megtiszteltetés, hogy a magunk bajától is és az önök bajától is én ráncosodjak.

Itt van mindjárt a január 8-i adásuk, amire megint jellemző volt kedvenc meghatározásom: Mester-kurzus volt a javából. Legjobban tetszett, amikor egy úr a választási kampány tisztaságáért aggódott, és ennek ürügyén eresztette el önmaga képessége iránti kampánycsendjét, felhíva a figyelmet, hogy a nagy össznemzeti temetés alkalmával nagyon is feltűnő volt az a hatalmas koszorú, melynek közepéből fehér szekfűk világították az MDF gyászát. És mivel egy párt sem rakta ki önnévét virággal, így az MDF valamiféle jótalan előnyhöz jut majd, az úr szerint, ha a kampány során többször bemutatja saját koszorúját.

Ezen a dörszölt felvetésen először megrökönyödtem, majd hagytam elterjedni magamban az önfelédít úr intelligenciahányadosát — így nemsokára érzé-

ketlenné váltam minden iránt. De a nyugalom tengerén feltűnt újra a ZDF bárkája, innár sokadszor megerülve a Földet, és olvasni lehetett legott a vitorlán: Antall jó bácsi volt, liberális bácsi volt, de most jön az ézgensz, most jön Boross Péter, a jobbos-gonosz, a jobb-rossz — és a többi és a többi primér — pardon: primőr! — idétlenség. Tavaly, az MDF-frakció karácsonyi összefüvetelén is — 1992-ben — meglobogtattam kedvenc történelemszélletemet: „Fel a fejjel, bajtársak, lesz még nekünk műtünk!” — A miniszterelnök úrnak ez felettebb tettett. Ó már akkor tudta, hogy az ő múltja biztosított. Nem is az a baj a 168 Óra folyékonyan merengőjével, hogy erre ő is rájött, hanem az, hogy túl későn, mint általában. És cseppet sem csendben, mint általában. Mint ahogy arra is egy távoli óragyárban ébred rá, és csakis akkor, amikor már minden vekker megvilágosodott, hogy abban a nagy koszorúban azért volt látható a Magyar Demokrata Fórum három kezdőbetűje, az MDF, mert a nagy halott, ha valaki nem tudná, ennek a pártnak volt az elnöke. Az eszmeifutó szerint: nyilván propagandacéliból. Sőt: netán e céliből halt is meg. Mert olyan is hallottam — no kiül? — jól jött ez a halál az MDF-nek! Ilyesmí is csak annak jut eszébe, aki a végtisztességet megadó emberáradat közé elfelejtette kiküldeni a Szonda Ipsost.

Továbbá: ha rólam valaki azt terjesztené, hogy prózatró vagyok, ha mégoly közepes is, mint a legtöbbben, erőlyesen tiltakoznék, mivelhogy költő vagyok, még az

ingem is az. Ezért például illene tiltakoznia annak a hazánkfiának, akit a ZDF Magyarhon legnagyobb költőjének hazudott; és nem csak azért, mert ő nem költő, még a zoknijai sem az, hanem mert elhitették a nagyboldog németekkel, hogy egész Magyarország tulajdonképpen egy vergődő újságíróiskola. És mert elhitették a németekkel, hogy ez a kormány — és most már Boross Péter — kiárúsítja a Nyugatnak a nagy hasznot hozó hazai lapokat, miközben szemléletesen mutatták a nyomdából kiáramló Népszabadságot.

Mert akinek a becsülése a zoknijáig sem ér, csak az gondolhat ilyen kapcaszagú ligetet, melyből még az előző rendszer párologtatta ki az összes színtelen gondolat- és eszmerendszerét, és az ezeket fennen lobogtató sajtóhatalmát, mégpedig: a Nyugatnak. Majdnem mindet: a vidéki lapoktól a Magyar Hírlapon át a Népszabadságig. Van is pénzük bőven, múltjuk is van, bőven, ha nem is éppen költői. Tehát: illetet volna tudatni a ZDF nézőivel, hogy a magyar lapok legtöbbször nem mások, mint az ő honfitársai vásárolták fel, mégpedig a rendszerváltás előtt: a kommunistáktól. Így menekültek a kapitalizmus biztonságos védelmébe a magántulajdon hajdani esküdt ellenségei és kipusztítói. Így juthatnak egyesek a Lukács György és anti-Lukács fenekekből, a balsfenekekből — viszonylag szagos úton — vissza az eredendő fenekebe, a jobbfenekbe, melyből Lukács is vétetett.

Csak amíg egy szellentés megerül a Földet, addig több illattal keveredik, mi több: olykor lecsapódik, majd ismét a legnagyobb költővé válik, mignem visszatér a kiindulathoz, de ott már csak hült helyét — illatát — találja önmagának.

(folytatjuk)